

[Gudiksen.]

Der er en ting, jeg er meget betænkelig ved; det er dispensationsbestemmelserne. Jeg vil gerne spørge finansministeren, om han ikke har i sinde at følge en sådan linie, at dispensationsansøgningerne ikke kommer til at gå over alle bredder. For med alle de dispensationsgrunde, der er nævnt i loven, synes jeg, at hver eneste skatteyder kan have anledning til at søge om dispensation — selvom han selvfølgelig ikke kan blive fri —, og når loven omfatter 750 000 skatteydere, vil det give en administration af den anden verden. Jeg synes derfor, det vil være på tide, at finansministeren søger at få fastlagt sådanne retningslinier, at der kan ske en begrænsning.

Denne lovgivning om bunden opsparing er interessant, og jeg imødeser med interesse, hvilken virkning den vil få for befolkningen.

Med disse få bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Chr. Nielsen: Det ærede medlem hr. Gudiksen fandt nogen tilfredshed i, at denne lov ville blive populær, om ikke før, så på det tidspunkt, da pengene engang skulle tilbagebetales. Jeg tror, det er at trække for store vekslers på fremtiden at udtrykke sig på den måde. Der er jo ingen, der nu ved noget som helst om pengenes værdi på den tid, da de skal tilbagebetales. Der er ingen, der i dag med sikkerhed kan sige noget om, hvornår de penge bliver tilbagebetalt.

Jeg bemærkede, at ministeren i sin forelæggelsestale omtalte dette på den måde, at tilbagebetalingen skulle finde sted efter en årrække på et tidspunkt, da vore økonomiske forhold forhåbentlig — således udtrykte ministeren det — ville være bedre. Men hverken ministeren eller nogen anden tør sige noget om, at vor økonomi indenfor det åremål, der er fastsat, vil blive væsentligt forbedret, og deri ligger jo, at man har lov til at antage, at situationen yderligere kan være forværret, så jeg tror ikke, man skal trække vekslers på fremtiden på den måde, som det ærede medlem hr. Gudiksen gjorde. Det er netop denne uvished overfor fremtiden, der gør denne lovgivning så upopulær ude i folket.

Ved det lovforslag, vi behandler i dag, og som er et led i påskeforliget, sker der det, at man inddrager ca. 1/2 million flere personer til deltagelse i den bundne opsparing. Herved er man jo nået ned i de befolkningsgrupper, der har de jævne indtægter, de befolkningsgrupper, som har de allerstørste kvaler med at få pengene til

at slå til, og jeg synes, det er naturligt i denne situation at stille problemerne op på en anden måde, end det har været tilfældet her i dag.

Det er så meget mere naturligt, som finansministeren i går i folketinget oprullede nogle dystre perspektiver og forudså, at der ville opstå endnu større vanskeligheder for Danmarks økonomi i det kommende år end dem, vi kender til i øjeblikket, og jeg synes derfor, det er naturligt at stille det spørgsmål, om man for alvor tror at kunne løse problemerne ved blot at skære befolkningens købekraft ned, ved blot at foretage nye skattemæssige foranstaltninger. Jeg tror ikke, at man løser problemerne ad den vej, for derved antaster man jo ikke ondets rod. Ondet vedbliver at bestå, uanset hvor meget vi indskrænker købekraften, uanset hvor mange skatter vi pålægger befolkningen, og som situationen er for den overvejende del af Danmarks befolkning i dag, finder jeg det naturligt, at man stiller det spørgsmål, om man kan ladet ondet fortsætte og slå sin lid til at kunne klare vanskelighederne nogenlunde ved at lægge flere og flere byrder på befolkningen. Jeg tror imidlertid ikke, man kan fortsætte ad denne vej, simpelthen fordi store dele af befolkningen, mennesker, som man nu også gennem denne lov pålægger nye byrder, allerede er ved at segne.

Jeg har haft en ganske frisk oplevelse, som jeg synes illustrerer forholdene, som de er i dag i den brede befolkning. Der findes på Jagtvej 139 en lille herrekonfektionsforretning, som nu har måttet sige stop på grund af tidens vanskeligheder — den dalende købekraft hos det publikum, der findes på Nørrebro. I de sidste dage har forretningen været lukket, der har været sat store plakater op med „Ophørsudsalg“, som skulle begynde i dag, den 1. juni, kl. 10 formiddag. Det var såmænd ganske almindelige ting, der var lagt frem i vinduet, sokker, skjorter, undertøj, og såvidt jeg kunne vurdere priserne, var de trykket måske en krone eller halvanden, i hvert fald ikke så meget, at man almindeligvis ville tage særlig notits af det. Men for befolkningen har chancen for at spare denne krone eller halvanden så stor en tiltrækning, at da jeg kom hjem i går aftes kl. 10, havde de første kunder stillet sig op i kø foran forretningen, og i dag til morgen, da jeg begav mig herind, gik køen ned ad Jagtvej og et godt stykke hen ad Ydunsgade. Vi kender køer her i landet, men i almindelighed kender vi dem dog kun fra tilfælde, hvor eftertragtede varer, som der var mangel på, var at få; man stillede sig op for at sikre sig den slags